

երկու հարսեր, հաւանաբար Արղունինը Էստեփան, որ քոյրն էր պարոնի մը որուն անունը գրիչը չէ նշանակած եւ պարապ տեղ թողուցած է, բայց կը յիշուի որդին Ջանկիկ: Երկրորդ հարսը, հաւանաբար Քարինի կինը, է Սորի-Հաս, կը յիշուի «քոյր տէր Սարգսի Սաչինոյ տեսուն Տաւիեանց»: Այս Տէր Սարգիսը Սարգիս Եպիսկոպոս Դոփեանն է, որդի Գրիգոր Դոփեանի: Տէր Սարգիս կը յիշուէր 1311-1312ին եւ մեռած է 1333ին, որով Սորի-Հաս Դոփեան էր ծննդեամբ եւ դուստր Գրիգոր Դոփին: Ունէր Համազասպ անուն որդի մը: Բնական է, թէ՛ Արղունի եւ թէ՛ Քարինի կողակիցները կարծեօք միայն կը նշանակենք:

Յիշատակարանիս Արղունը որպէսզի խաչքարին Արղունին հետ կարեն լի ըլլայ նոյնացնել, պէտք է որ Մամիկոն Բ երկու որդի ունենար, Վարդան եւ Վահրամ, վերջնոյս որդին էր Արղուն:

Մ Ա Մ Ի Կ Ո Ն Գ

Արղունի որդին էր Մամիկոն Գ ըստ իր հօր Մանկուսումի խաչքարին արձանագրութեան: Մամիկոն Գ ամուսնացած էր եւ կնոջ անունն էր Սթուն:

Կաֆայի Ս. Սարգիս եկեղեցւոյ դուռը, զեղաքանդակ փայտաչէն, որ այժմ տարեր են Լենինկրատի Հերմիդաթ թանգարանը, փոխանակ երեւանի թանգարանը՝ ուր կը պատկանի, Հայր Բժշկեանց տեսած է 1830ին եւ նկարագրած, տալով նաեւ եղծուած կամ գծուար ընթեռնելի սա յիշատակարանը. «ՄԱԿԵՂՈ ... ԱՃԱ ... ՄԱՐԴՈՅ»: Միւս փեղկին վրայ. «... Տ(Է)Ր ՄԱՄԻԿՈՆԵԱՆՑ Ի ԹՎԻՆ ՊԺԵ (1366) ՄԱՐՏԻ ԻԸ (28)» («Ճանապարհորդութիւն ի Լեհաստան»: Ս. Ղազար, էջ 34): «Մակեղո»նը դուցէ պէտք է կարդալ «Մամիկոն» եւ զինք նոյնացնել Մամիկոն Գ-ի հետ: Մամիկոնեաները կ'երևի իր առաջնորդութեամբ մասամբ կրնան գաղթած ըլլալ Կաֆա (Ղրիմ) եւ հոն հաստատուած, ու այս սքանչելի փայտափորագրեալ դուռն ալ իրենց մէկ նուիրատուութիւնն է: Հաւանաբար վերընթերցում մը այս արձանագրութեան՝ կարենայ քիչ մը աւելի պարզել զաղտնիքը:

Հ Ա Մ Ա Յ

Դուստր Մամիկոնի, թողուցած է յիշատակարան մը Բարձրաքաչի նուիրուած երկաթադիր Աւետարանի մը մէջ, որ մաս կը կազմէր Սեանի վանքին ձեռագիրներուն, որ հոս կու տամ. «...Արդ ես ծառայ Քրիստոսի եւ ազտին անպիտան Համայս դուստր Մամիկոնին, որ ոչ դուստր ունէի եւ ոչ որդի. յիշեցի զիմ մահին աւրն եւ զահեղ դատաստանն Քրիստոսի, եւ արարի ինձ յիշատակարան եւ զնեցի ի հալալ արդեանց իմոց զսուրբ եւ զհոգելից եւ զաստուածային տառա զսուրբ զաւետարանս, եւ տուի Բարձրաքաչիս սուրբ ուխտին եւ սքանչելագործ սուրբ Գրիգորին, ի ձեռն սուրբ աստուածաման հայրապետին տէր Վահանայ, եւ սուրբ եւ ընտրեալ միաբանիցն, յառաջնորդութեան սուրբ ուխտին տէր Վահանայ»: Յիշատակարանս թուական չունի: Սակայն հոն յիշուած «սուրբ աստուածաման տէր Վահանայ» յիշատակութենէն տարեալ Հ. Գար. Վ. Ջարբհանէլեան այս Տէր Վահանը կաթողիկոս Տէր Վահանը կարծած է, որուն համար կ'ըսէ. «Նստաւ յաթոռ կաթողիկոսութեան յամի 966»: Ասիկա նկատի ունենալով գրչագրին տուեր է 966 թուականը, առանց նկատի առնելու որ այս յիշատակարանը լոկ ստացողի յիշատակարան մըն է: Որոշ է որ յիշուած Տէր Վահանը Բարձրաքաչի վանքին առաջնորդն է, ինչպէս որ որոշ կը կրկնէ յիշատակարանին վերջը, ըսելով.